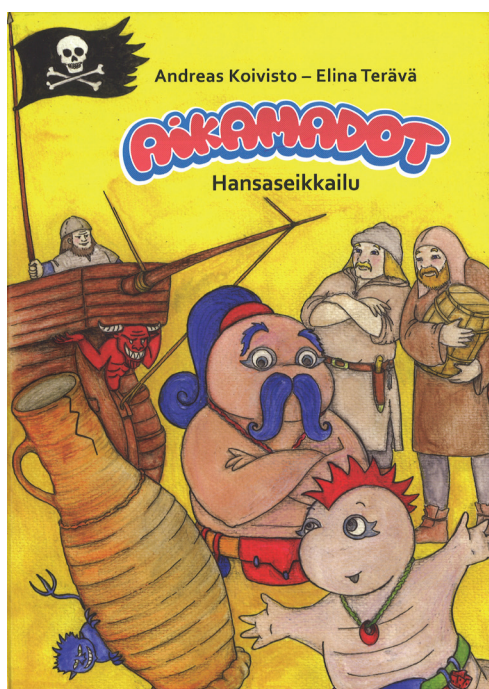

Harri, Joose ja Saima Jokinen

Anteeksi, mistä pääsee lähimmälle madonreiälle? Esittelyssä lastenkirja AIKAMADOT Hansaseikkailu – TIDSMASKARNA Hansaäventyret

AIKAMADOT Hansaseikkailu
– TIDSMASKARNA Hansaäventyret

Teksti: Andreas Koivisto

Kuvitus: Elina Terävä

Kellastupa, Porvoo 2015

47 sivua

Mystinen kolmen jäsenen lukupiiri ko-koontuu. Vasemmalle puolelleni asettuu Saima: hamahelmimestari ja ikää ylpeät seitsemän. Oikealle hitusen unelias Joose, lähestyy yhtätoista, tietää kaloista melkein kaiken: kämmenselkään on tussilla kiemu-roitu Illuminatin logo. Ja minä: 53-vuotias (ehkä parhaat päivänsä nähnyt) jalkapal-loon hurahtanut isä ja valan vannonut luki-ja. Lasten tuntosarvet terästäytyvät, kun koppaan Andreas Koiviston kirjoittaman ja Elina Terävän kuvittaman *AIKAMADOT Hansaseikkailu* -kirjan syliini...

Ensin pieni askel ajassa taak-sepäin, Vantaalle, noin vajaan puolen tun-nin kävelymatkan päähän Vantaankosken juna- asemasta idän suuntaan, jossa pellon keskellä on kasvillisuuden valtaama raukea kumpare. Karttoja tutkimalla ja arkeolo-gisten kaivausten työn tuloksena on paik-ka tarkentunut tontiksi, missä on sijannut varakkaan kauppiaan Jöran Bonden Lillak-seksi kutsuttu kotitila. Jöran Bonden tie-detään käyneen kauppaa Räävelissä, nykyi- sessä Tallinnassa asti. Lillaksella on asuttu ainakin 1400-luvulta 1800-luvun alkuun, jolloin kumpareelta muutettiin uudelle tontille. Talot purettiin, ja luonto peitti tontin jäljet armeliaasti. Vasta 2000-luvulla kumpare herää uudestaan kertomaan tari-naansa arkeologien toimesta. Lukuisien löytöjen joukossa on mm. erään sieburgi-

laisen kivisavikannun pala: jonkinlainen aika-avain... ja mitä ihmeellistä on madoissa? Tarvitaan uusi loikkaus ajassa ja paikassa: Ulkoavaruudessa komeetan ulkomuodon ottanut avaruusalus on hetkellisen madonreikähepulista johtuen joutunut törmäyskurssille sinisen kotiplaneettamme kanssa. Pakkolaskun jälkiseurauksena alus koteloituu maan sisälle ja sen miehistö, aikamadot, perustavat tukikohdan sen ympärille. Vähän niin kuin Minecraftissa, toteaa Saima.

Aikamatojen on toistaiseksi kotiututtava uudelle planeetalle. Onneksi näillä madoilla on kädet, millä rakentaa maanalaista maailmaansa. Matoja on joka lähtöön,

mutta heille on yhteistä, että jokaisella on vyötäröllään joidenkin kammoamat 90-lukulaiset vyölaukut, joista löytyy moneen kiperäänkin tilanteeseen sopivaa härpäkettä tyyliin Batman.

Aikamatojen johtaja on roteva, muhkeaviiksinen Robus. Glimma on aikamadoista nuorin, mutta hän on parhaiten sopeutunut: utelias ja tiedonhaluinen (kuva 1). Glimma on oppinut, että he ovat laskeutuneet Suomeen Vantaalle. Ihmiset, joiksi tämän planeetan asukkaita kutsutaan, eivät madot tunnu onneksi kiinnostavan. Oudoin madoista (?) on madonreikägeneraattori, Jabba the Huttia muistuttava orgaaninen

Glimma

Robus

Norda

Lurkki

Kuva 1. Kirjan hahmoja.

pyöreähkö olento, joka elää jätteillä, mutta on menettänyt ruokahalunsa törmäyksen jälkeen. Madonreikägeneraattori on se, joka operoi madonreikää.

Eräänä päivänä tutkimusretkillään Glimma joutuu rastaan sieppaamaksi ja hädissään kakkaa linnun suuhun (tämä oli lasten mielestä erittäin riemukas kohokohta). Rastas sylkee Glimman suustaan ja mato kaivautuu nopeasti maan sisälle, jossa hän törmää outoon kovaan kappaleeseen. Outo kappale on 600 vuotta vanhan Jacoba-kannun pala ja se saa madonreikägeneraattorin ruokahalun palaamaan. Syötyään sirpaleen, kuin viimeisen palan Fazerin sinistä, se virkistyy sillä seurauksella, että madonreikä aukeaa taas hetkeksi. Paikalla olleet Robus ja Glimma hyppäävät madonreikään ja putkahtavat vuoteen 1400 kivisaviastioiden valmistuspaikalle Siegburgiin.

Seikkailu jatkuu aistivoimaisessa keskiajassa. Kaupungit vilisevät, kuin James Bondissa. Ajoneuvot vaihtuvat härkävankureista veneisiin, aina koggi-aluksiin. Pahikset, kuten kissa ja vitaaliveljekset asettavat kapuloita rattaisiin. Se miten lopulta käy, kannattaa itse lukea.

- Superhyvä, arkeologiseksi kirjaksi... toteaa Joose.

- Se oltermanni oli vähän kuin Bilbo Rep-puli, huomauttaa Saima.

Vähän vielä ihmeteltiin, mikseivät Norda ja Lurkki kirjassa seikkailleetkaan. Arvelimme, että ehkä seuraavassa osassa... Palkkioksi lukurupeamasta, ja koska äiti ei ollut kotona, palkitsimme itsemme terveellisellä jäätelöannos-iltapalalla. Kukin saa nimetä oman luomuksensa. Saima ristii omansa Pinkiksi Taivaaksi. Minä kutsuin luomusta Kerman Kivisaveksi ja Joosen annoksesta tuli Koggien Sota.

PS. Netistä lisää tietoa: www.aikamadot.fi.